

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 014257 19 Kž 3
Sarajevo, 09.05.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Vesne Stanković Čosović kao predsjednice vijeća, Nidžare Zlotrg i Emira Neradin kao članova vijeća, uz sudjelovanje Amele Kešan kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog F. M. zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije u vezi sa članom 22. istog zakona, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice iz Tuzle i branitelja optuženog F. M., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 014257 18 K 2 od 16.11.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.05.2019. godine, u prisutnosti federalnog tužitelja Muniba Halilovića, branitelja optuženog F. M., advokata M. R. iz T., a u odsutnosti uredno obavještenog optuženog F. M., donio je

P R E S U D U

Žalba branitelja optuženog F. M. odbija se kao neosnovana, a žalba kantonalne tužiteljice iz Tuzle se uvažava i presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 014257 18 K 2 od 16.11.2018. godine preinačava u odluci o kazni, tako što se optuženi F. M. za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije u vezi sa članom 22. istog zakona, za koje je tom presudom oglašen krivim, primjenom članova 33., 38. i 41. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ź E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 014257 18 K 2 od 16.11.2018. godine, optuženi F. M. je oglašen krivim zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog

stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), u vezi sa članom 22. istog zakona, pa je primjenom članova 33., 38. i 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina. Na osnovu člana 212. stav 3. (pogrešno naveden stav 4.) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oštećena J. J. sa imovinskopравnim zahtjevom je upućena na parnicu. Na osnovu člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi je oslobođen obaveze naknade troškova krivičnog postupka.

Protiv navedene presude žalbu su izjavili kantonalna tužiteljica iz Tuzle i branitelj optuženog F. M., advokat M. R. iz T..

Žalbom kantonalne tužiteljice prvostepena presuda se pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži i preinači pobijana presuda tako da se optuženom F. M. za učinjeno krivično djelo izrekne kazna zatvora u trajanju dužem od izrečene kazne pobijanom presudom.

Branitelj optuženog F. M. u žalbi prvostepenu presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom. U žalbi je tražio da optuženi i njegov branitelj budu obaviješteni o sjednici vijeća.

Federalni tužitelj je podneskom broj T03 0 KTRZŽ 0040975 19 4 od 01.02.2019. godine, predložio da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži, preinači prvostepena presuda i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju, a da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu člana 319. stav 3. ZKP FBiH u odsutnosti uredno obavještenog optuženog F. M., federalni tužitelj je izjavio da ostaje kod osnova, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe tužiteljice kao i prijedloga iz navedenog podneska od 01.02.2019. godine. Branitelj optuženog je izjavio da ostaje u cijelosti kod prigovora, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe, koje je obrazložio.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

U žalbi branitelja optuženog se ističe da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama i da je time prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. S tim u vezi branitelj u žalbi navodi da prvostepeni sud izvedene dokaze nije cijenio u skladu sa odredbom člana 305. stav 7. ZKP FBiH, obrazlažući to na način da je iz iskaza svjedoka izdvojio okolnosti koje

potvrđuju iskaz svjedoka pod pseudonimom „A-1“, dok druge navode koji dovode u sumnju ili čine neprihvatljivim iskaz prethodno navedenog svjedoka, potpuno ignorisao. Nadalje prigovara da je sud pogrešno cijenio dokaze i stvorio pogrešno uvjerenje da iz provedenih dokaza proizilazi pravilan zaključak o krivnji optuženog da je učinio krivično djelo na način opisan u izreci prvostepene presude.

Po ocjeni ovog suda, izneseni žalbeni navodi branitelja optuženog nisu konkretizirani, tako da nije jasno koji razlozi o odlučnim činjenicama nisu sadržani u pobijanoj presudi. Iako se u žalbi prigovara da izvedeni dokazi nisu cijenjani u skladu sa odredbom člana 305. stav 7. ZKP FBiH, ni u tom dijelu nije navedena potrebna argumentacija, jer se ne navodi iz kojih iskaza svjedoka je sud izdvojio okolnosti koje potvrđuju iskaz svjedoka pod pseudonimom „A-1“, te o kojim se to okolnostima radi, kao i koji su to navodi koji dovode u sumnju ili čine neprihvatljivim iskaz svjedoka pod pseudonimom „A-1“, a koje je prema stavu iz žalbe branitelja, sud ignorisao. Radi takve neodređenosti i nekonkretiziranosti, ovaj sud nije ni mogao takve žalbene navode branitelja ispitati.

Žalbeni navodi branitelja da je prvostepeni sud pogrešno cijenio dokaze i stvorio pogrešno uvjerenje da iz provedenih dokaza proizilazi pravilan zaključak o krivnji optuženog da je učinio krivično djelo na način opisan u izreci prvostepene presude, ne sadrže potrebnu argumentaciju, a koji navodi će se cijeliti u okviru žalbenog prigovora pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja branitelj optuženog osporava navodima u žalbi da je prvostepeni sud iskaz svjedoka označen pod pseudonimom „A-1“ pogrešno ocijenio u pobijanoj presudi vjerodostojnim. S tim u vezi u žalbi navodi da je sud u pogledu iskaza tog svjedoka naveo da je jasan i uvjerljiv, te dat na osnovu neposrednog njegovog opažanja i da nije bilo nikakvog konkretnog razloga za sumnju u istinitost iskaza, pa ni zbog zdravstvenih problema, za koje je svjedok naveo da boluje od epilepsije, niti su uočene posebne poteškoće svjedoka sa prisjećanjem na događaj i reprodukciju događaja. Branitelj je u žalbi ukazao da je ranija prvostepena presuda u ovom predmetu bila oslobađajuća, donesena na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH, a koja presuda je ukinuta rješenjem Vrhovnog suda FBiH od 26.04.2018. godine, između ostalog, zbog toga što je svjedok označen pod pseudonimom „A-1“, prilikom svjedočenja koristio zapisnik o saslušanju dat u istražnom postupku. Pri tome navodi da u ponovnom suđenju svjedok nije koristio taj zapisnik, ali da to ne znači da je ispravna ocjena suda i da svjedok ima očuvano sjećanje u vezi događaja koji se dogodio prije 25 godina. Okolnost što je svjedok odgovorio na sva pitanja tužiteljice, prema žalbenom stavu branitelja, ne može po automatizmu predstavljati i prihvatanje iskaza svjedoka. Imajući u vidu da je tužiteljica svjedoku pod pseudonimom „A-1“ u ranijem postupku dala iskaz koji je svjedok dao u istražnom postupku a kojeg je koristio prilikom svjedočenja na glavnom pretresu, branitelj smatra sasvim vjerovatnim da je svjedok u ponovnom suđenju posebno pripreman da bi ponovio sadržinu iskaza iz istrage. Prema

stavu branitelja u žalbi, bolest nije jedini razlog zbog kojeg iskaz svjedoka pod pseudonimom „A-1“ treba prihvatiti sa krajnjom rezervom, već i zbog opijanja alkoholnim pićem, kao i razloga što je odlukom Centra za socijalni rad bilo oduzeto starateljstvo nad djecom zbog zanemarivanja, smatrajući da je sud bio u obavezi da vodi računa o svim navedenim okolnostima.

Po ocjeni ovog suda, izneseni žalbeni navodi branitelja nisu osnovani.

Iz sadržine spisa i obrazloženja pobijane presude proizilazi da svjedok pod pseudonimom „A-1“ na ponovnom suđenju nije koristio svoj iskaz iz istrage, što ni za odbranu nije sporno, te da je davao određene i jasne odgovore na sva postavljena pitanja. Cijeneći sadržinu iskaza tog svjedoka datog kroz direktno i unakrsno ispitivanje, prema stavu prvostepenog suda, u istom nema nelogičnosti, niti protivrječnosti, a za koji iskaz i ovaj sud nalazi, da navedene činjenice i okolnosti na koje se branitelj u žalbi poziva, ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza tog svjedoka. Iz tih razloga je neprihvatljiva tvrdnja iz žalbe branitelja, da je sud nekritički prihvatio iskaz pomenutog svjedoka, jer je taj iskaz svjedoka detaljno analizirao i doveo u vezu sa bitnim dijelovima iz iskaza pojedinih svjedoka. U žalbi se ne iznose konkretni i argumentirani razlozi zbog čega branitelj smatra sasvim vjerovratnim da je u ponovnom suđenju svjedok pod pseudonimom „A-1“ posebno pripreman da ponovi sadržinu iskaza iz istrage, osim što iznosi svoju pretpostavku koju gradi na postupanju iz ranijeg suđenja kada mu je dat zapisnik o saslušanju svjedoka iz istrage, iako u ponovnom suđenju takav zapisnik o njegovom iskazu nije imao, a odgovorio je jasno na sva postavljena pitanja. Stoga se ovakvim paušalnim navodima i pretpostavkama, po ocjeni ovog suda, ne dovodi u pitanje pravilnost stava prvostepenog suda da iznesenim prigovorima branitelja u žalbi, nije dovedena u pitanje vjerodostojnost iskaza svjedoka pod pseudonimom „A-1“.

Suprotno navodima iz žalbe branitelja, ovaj sud nalazi da obrazloženje pobijane presude sadrži analizu i ocjenu dokaza, jer je prvostepeni sud o svim odlučnim činjenicama dao jasne, određene i uvjerljive razloge, cijeneći pri tome sve dokaze kako pojedinačno tako i u međusobnoj vezi, dajući ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, sve u skladu sa odredbom člana 305. stav 7. ZKP FBiH. U smislu navedene zakonske odredbe prvostepeni sud je cijenio i iskaz svjedoka pod pseudonimom „A-1“, iz kojeg iskaza jasno proizilazi da mu je kritične prilike oštećeni S. J., dok ga je sjedeći na klupi u parku držao u naručju, rekao slabašnim glasom da su ga premlatili vojni policajci F. M. i M. B. (koji je u međuvremenu preminuo), te da je istu večer vraćajući se sa S. iz Doma zdravlja kojom prilikom su saznali da je oštećeni S. preminuo, te nakon što su se razišli i krenuli svojim kućama, svjedok pod pseudonimom „A-1“ u blizini baze vojne policije kod zgrade MUP-a u prolazu se mimoišao sa M. i B., koji su bili pijani, te prljavi i krvavi po pantalonama i čuo je da su govorili kako su čovjeka izudarali. Svjedok je

naveo da je tu noć bio mrak, nije bilo ulične rasvijete, niti je imao bateriju, ali je iz neposredne blizine to vidio.

Pravilnost ocjene vjerodostojnosti iskaza svjedoka pod pseudonimom „A1“ branitelj optuženog osporava navodima u žalbi da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi naveo dijelove iskaza svjedoka S. H., M. A. i S. D. Mi., koje ne prihvata, jer su u suprotnosti sa iskazom svjedoka pod pseudonimom „A1“. Ni ovi navodi branitelja nisu doveli u pitanje ocjenu vjerodostojnosti iskaza svjedoka pod pseudonimom „A1“. Prvostepeni sud je iznio sadržinu iskaza svakog od ovih svjedoka pojedinačno i te iskaze je doveo u međusobnu vezu, te jasno naveo šta iz tih iskaza prihvata, odnosno ne prihvata i zašto. I po ocjeni ovog suda, neprihvatljiv je dio iskaza svjedoka S. H. da ni u jednom trenutku u toku predmetnog događaja „Š.“ i S., koje su bile blizu njega, nisu mogle čuti ili vidjeti nešto što i on ne bi čuo ili vidio. Ovo iz razloga što se svjedok na te okolnosti, za druge osobe da li su nešto čule ili vidjele, ne može kategorično izjašnjavati, već samo može pretpostavljati, jer je isto individualno na što utiče više faktora koji kod svih osoba nisu isti. Pored toga sud nije prihvatio dio iskaza svjedoka M. A. sa glavnog pretresa kada je naveo da kritične prilike „Š.“ nije bila prisutna u parku i da je siguran 100% da je te prilike nije vidio, već je u odnosu na taj dio prihvatio iskaz svjedoka A. iz istrage, u kojem je naveo da je „Š.“ tada bila sa njima i da je prije svjedoka prišla oštećenom S. J.. Pri tome ovaj sud nalazi, da je pogrešno branitelj u žalbi naveo da pojedini iskazi svjedoka nisu prihvaćeni od strane suda jer su u suprotnosti sa iskazom svjedoka pod pseudonimom „A1“. Iskaz svjedoka M. A. nije samo u suprotnosti sa iskazom svjedoka pod pseudonimom „A1“, već i sa iskazima svjedoka S. H., S. D. M., te Z. Ž. i S. Ž., da je „Š.“ bila prisutna prilikom dovođenja oštećenog u njegov stan. Takođe i dio iskaza svjedoka S. D. M. koji se odnosi na to da joj je jedne prilike kada je napila „Š.“ na njeno pitanje ko je to uradio S. rekla da je to neki momak iz Ž., prvostepeni sud nije prihvatio i u pobijanoj presudi je naveo jasne razloge za neprihvatanje takvog iskaza, a koji razlozi se žalbom branitelja ne dovode u pitanje. Činjenica što oštećeni S. svjedokinji S. D. M. nije rekao ko su lica koja su ga pretukla, niti koliko ih je bilo, a ni njihovo svojstvo, ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza svjedoka pod pseudonimom „A1“ da mu je oštećeni S. rekao da su to bili vojni policajci M. i B.

Iz iskaza svjedokinje S. D. M. pored ostalog proizilazi da je oštećeni S. rekao da su mu stavljali pištolj u usta i udarali ga kundakom pištolja, koji dio iskaza je sud prihvatio vjerodostojnim, jer je pored ostalog utvrđeno da je oštećeni S. na osnovu zadobivenih povreda udaran i kundakom pištolja kao podobnim sredstvom za nanošenja istih. To je potkrijepljeno nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine prof. dr. Z. C., koji se o nanesenim povredama, lokaciji, brojnosti i sredstvu nanošenja detaljno izjasnio na glavnom pretresu, koji nalaz i iskaz vještaka je osnovano prihvatio prvostepeni sud i naveo u obrazloženju na stranama 20. zadnji pasus, te 21. i 22. pobijane presude.

Prema stavu branitelja u žalbi je potpuno neprihvatljivo da osobe koje su prethodno izvršile fizički napad na drugu osobu o tome govore naglas i prilikom susreta sa drugim osobama, a još manje vjerovatno da navode i detalje koji se odnose na udaranje drškama pištolja, koje ovaj sud nalazi prihvatljivim. Ovo iz razloga što je ovaj sud imao u vidu da se radilo o ratnom stanju, da su M. i B. bili vojni policajci, koji su objektivno imali moć i ovlaštenje koja u mirnodopskom periodu nikada ne bi imali. U to vrijeme za M. i B. se govorilo, do su se dosta „bahato“ ponašali, kako proizilazi iz iskaza svjedoka M. V., neki svjedoci su navodili da ih se narod bojao jer su često bili u pijanom stanju, kako to proizilazi iz iskaza svjedoka pod pseudonimom „A1“, te da su bili „strah i trepet u gradu“, kako to proizilazi iz iskaza svjedokinje J. J., potom su svjedoci navodili da su bili često u alkoholisanom stanju, pa u takvom stanju sasvim je razumljivo da nisu racionalno rezonovali i pomišljali da mogu odgovarati za svoje postupke, pa su bez bojazni razgovarali i ne obraćajući pažnju na slučajne prolaznike, na koji način ne bi zasigurno postupili u trijeznom stanju. Osim toga, i ovaj sud nalazi da svjedok pod pseudonimom „A1“ nije imao nikakvog razloga da nešto iskazuje što se zaista nije dogodilo.

Branitelj optuženog u žalbi iznosi tvrdnju, da nije dokazano da su M. i B. bili izvršioi napada na oštećenog S., koji je usljed zadobivenih povreda preminuo. Međutim, iako nije bilo očevidaca za premlaćivanje oštećenog S., ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud utvrdio da je optuženi F. M. u saizvršilaštvu učinio predmetno krivično djelo, za koje je u obrazloženju pobijane presude naveo sasvim dovoljne razloge. Obrazlažući takav stav sud je na osnovu iskaza svjedoka pod pseudonimom „A1“ utvrdio da mu je oštećeni S., kojeg je držao u naručju na klupi u parku, rekao da su ga napali vojni policajci M. i B., potom da se svjedok isto veče mimoišao sa njima (M. i B.) koji su bili pijani, prljavi i krvavi po pantolonama i da su govorili kako su nekoga izudarali. Kada se taj dio iskaza svjedoka dovede u vezu sa iskazom svjedoka E. K., koji je pored ostalog iskazao, da je kritične prilike na pantolonama kod optuženog M. zapazio tragove koji su po svom izgledu asocijali na kapljice krvi i na njegovo pitanje odakle mu to, rekao je da je klao piliće, na koji način je potvrdio da se radilo o tragovima krvi. Naveo je da se u B. pričalo o tom događaju i da se kao mogući počinitelj tog događaja spominjao jedino F. M., za koji dio iskaza je svjedok E. K. na glavnom pretresu rekao da je to pogrešno uneseno u zapisnik da bi M. bio jedini počinitelj, obrazlažući da bi u tom slučaju protiv njega podnijeli prijavu, koji izmijenjeni dio iskaza svjedoka K. sud je ocijenio neuvjerljivim, prihvativši vjerodostojnim iskaz svjedoka iz istrage. Iz iskaza svjedoka M. V. proizilazi da je odlaskom u penziju načelnika za bezbjednost .... brigade ARBiH E. J. krajem ... godine izvršena primopredaja dokumentacije i u rokovniku broj ... evidentiran je događaj koji se odnosi na ubistvo S. J., dok nisu navedene druge činjenice i okolnosti koje bi ukazivale na eventualne počinioce, vrijeme i mjesto učinjenja. Pored toga, iz iskaza svjedoka M. V. proizilazi da mu je jedno jutro u ljetnom periodu ... godine E. J. dok su boravili u kancelariji rekao kako su M. i B. nekog pretukli u parku, što je sud povezao sa premlaćivanjem oštećenog J.. Iz iskaza svjedoka S. D. M.

proizilazi da joj je oštećeni rekao da su ga udarali, između ostalog i kundakom pištolja, što se podudara sa nalazom i mišljenjem vještaka sudsko medicinske struke prof. dr. Z. C. o vrsti, težini, te načinu i mehanizmu nastanka povreda koje je zadobio oštećeni S. J., koje je utvrdio na osnovu medicinske dokumentacije iz Doma zdravlja u B. i zapisnika o pregledu i obdukciji mrtvog tijela S. J.. Iz zapisnika o uviđaju Višeg suda u Tuzli broj Kri-66/93 od 16.09.1993. godine proizilazi da je po obavijesti da je najvjerojatnije nasilno usmrćena jedna osoba istražni sudija izišao na lice mjesta i konstatirao da mrtvo tijelo S. J. nije zatečeno, već prema saznanjima je isto prevezeno u bolnicu. Konstatovao je da se ispred stana usmrćenog S. nalazi park kroz koji se prolazi da bi se izašlo na ulicu B. B. gdje su locirani objekti sa natpisom „s.“ i „P. N.“ pored kojeg se nalazi makadamski put, a iza tog objekta pronađena je hemijska olovka plave boje sa natpisom „OZ UDARNIK“. U neposrednoj blizini uočena je manja lokva krvi, a na udaljenosti jednog metra pronađena je jedna starija muška lijeva cipela crne boje, na kojoj su na zadnjem dijelu-đonu vidljivi tragovi krvi, a koja cipela je od objekta „P. N.“ bila na udaljenosti dva metra. Iz iskaza svjedoka S. I. proizilazi da je u svojstvu istražnog sudije Višeg suda u Tuzli obavio uviđaj na licu mjesta, navodeći da je u zapisniku konstatovao zatečeno stanje, ali da tada nije imao nikakvih saznanja o mogućim počiniocima, a niti dva dana nakon obavljenog uviđaja.

Prema zapisniku o uviđaju i konstatovanom zatečenom stanju, sud je izveo zaključak da je iza „P. N.“ došlo do premlaćivanja S. J., civilnog lica hrvatske nacionalnosti, koji je zadobio višestruke udarce na koji način su mu nanesene brojne povrede, usljed kojih je preminuo. Takav zaključak prvostepeni sud je izveo iz iskaza vještaka sudske medicine prof. dr. Z. C. koji se izjasnio da je udaranje oštećenog trajalo najmanje ... minuta, a da iz iskaza ispitanih svjedoka S. H., M. A., S. D. M., te svjedoka pod pseudonimom „A1“, ne proizilazi da su čuli udarce prilikom udaranja oštećenog, već su naveli da su čuli samo jauke i poziv u pomoć, što bi značilo da je S. J. isprebijan na drugom mjestu, da je u zadnjem dijelu događaja došao u park i da su ga pomenuti svjedoci tu našli, što se navodi u žalbi branitelja.

Tvrdnja iz žalbe branitelja da činjenica da je istragu vodio redovni sud, isključuje mogućnost postojanja sumnje da su M. i B. izvršioci, obzirom na njihovo svojstvo pripadnika ABiH, navodeći da bi u tom slučaju istragu vodila vojna vlast, a ne civilna, je za ovaj sud neprihvatljiva, iz prethodno navedenih razloga koji se odnose na pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda.

Pored toga, prvostepeni sud je cijenio i iskaz optuženog F. M. dat u svojstvu svjedoka, koji iskaz nije prihvatio kao uvjerljiv, obzirom da je isti u suprotnosti sa iskazima ispitanih svjedoka. Prema tom iskazu proizilazi, da su kritične prilike M. i B. bili u O. i da su se u B. vratili u .. sati, da S. J. nije poznavao, da je prvi puta za njegovo ime čuo od S. K. kada je odveden u pritvor i to sa B. je priveden u kasarnu zbog neizvršavanja zadatka, pošto nisu mogli uhvatiti čovjeka koji nije otišao na liniju. Međutim, da se

kritične prilike F. M. nalazio u B., da je tokom dana bio sa djevojkom u parku sa kojom je često šetao, proizilazi iz iskaza svjedoka M. A.. Nije prihvatljiv njegov iskaz ni u dijelu da je samo dva mjeseca sa sobom nosao pištolj, jer su suprotno iskazivali ispitani svjedoci koji su navodili da je bio vojni policajac, imao bijeli opasač i pištolj, te često patrolirao sa B.. I ovaj sud nalazi da se zbog razloga koje je naveo prvostepeni sud, iskaz optuženog F. M. dat u svojstvu svjedoka nije mogao prihvatiti uvjerljivim i pouzdanim.

Ovaj sud nalazi, da je prvostepeni sud izvršio detaljnu analizu svih dokaza, pa i iskaza navedenih svjedoka, dovodeći sve dokaze u međusobnu vezu, na osnovu koje analize je zaključio da je optuženi F. M., kao saizvršitelj, zajedno sa B. zadali višestruke udarce jakog intenziteta S. J., koji je od zadobivenih povreda preminuo. Takvo utvrđenje prvostepeni sud je zasnovao ne samo na iskazu svjedoka pod pseudonimom „A1“, već i na drugim izvedenim dokazima.

Razlozi koje je dao prvostepeni sud u pobijanoj presudi i po ocjeni ovog suda, su jasni, uvjerljivi i zasnovani i na sadržini dokaza koji su međusobno, čvrsto i logički povezani, na osnovu kojih dokaza je prvostepeni sud zaključio da su odlučne činjenice u cijelosti dokazane, da je optuženi F. M., kao saizvršitelj, zajedno sa B., koji je u međuvremenu preminuo, učinio krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Prvostepeni sud je u pobijanoj presudi dao jasne i određene razloge na osnovu čega je zaključio da je pri izvršenju krivičnog djela optuženi postupao sa eventualnim umišljajem, u kojem dijelu je prvostepeni sud izmijenio činjenični opis djela, obzirom da mu se optužbom stavljao na teret direktni umišljaj, pa je takva izmijena povoljnija za optuženog, a što se ne dovodi u pitanje navodima iz žalbe branitelja.

Navodi u žalbi branitelja optuženog da je u konkretnom predmetu trebalo primijeniti načelo „in dubio pro reo“ prilikom ocjene činjenice da li je svjedok pod pseudonimom „A1“ čuo nešto što niko od drugih svjedoka nije čuo, po ocjeni ovog suda nisu osnovani.

Prema odredbi člana 3. stav 2. ZKP FBiH, je propisano da sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakona, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Iz navedene odredbe proizilazi da se činjenice koje su in peius optuženog, moraju utvrditi sa sigurnošću. Kako iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da kod prvostepenog suda nije bilo sumnje o postojanju odlučnih činjenica, odnosno o vjerodostojnosti iskaza svjedoka pod pseudonimom „A1“, koji iskaz je potkrijepljen i drugim iskazima svjedoka, o kojima je prethodno bilo riječi, to se u konkretnom slučaju navedeni princip nije mogao primijeniti, kako se neosnovano tvrdi u žalbi branitelja.

Pored toga branitelj u žalbi iznosi navode, da iz iskaza svjedoka pod pseudonimom „A1“ proizilazi da su M. i B. napali oštećenog S. J. zbog neke žene i rekli mu da joj više ne smije prilaziti, zaključivši da su učinioci djela bili motivirani ljubomorom koja se ne može dovesti u vezu sa ratnim stanjem, zbog čega smatra da je sud povrijedio krivični zakon kada je optuženog M. oglasio krivim za predmetno krivično djelo.

Nasuprot takvim navodima iz žalbe branitelja, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio činjenično stanje i pravilno primjenio krivični zakon kada je optuženog M. oglasio krivim za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u vezi sa članom 22. istog zakona. Prvostepeni sud je u pobijanoj presudi obrazložio postojanje nekusa između učinjenog djela i ratnog stanja na strani 5., posljednji pasus i strani 6., prvi pasus, kao bitno obilježje navedenog krivičnog djela, navodeći da je postojanje ratnog stanja u znatnoj mjeri uticalo na sposobnost optuženog M. da u saizvršilaštvu počini zločin.

Branitelj optuženog žalbom pobija prvostepenu presudu i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, te smatra da je izrečena kazna za učinjeno krivično djelo prestroga i nije primjerena, te da bi se i blažom kaznom ostvarila ista svrha. Pri tome u žalbi ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno ocijenilo da protek vremena, veći od 25 godina od učinjenja djela se ne treba cijeliti kao olakšavajuću okolnost, ističući da optuženi do sada nije osuđivan, da se radi o starijoj osobi, narušenog zdravlja, koje okolnosti su, u odsustvu otežavajućih okolnosti, osobito olakšavajuće okolnosti, pa je trebalo primijeniti odredbe o ublažavanju kazne i optuženom izreći kaznu zatvora ispod zakonom propisanog minimuma za predmetno krivično djelo.

Po ocjeni ovog suda izneseni navodi u žalbi branitelja optuženog nisu osnovani. Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud olakšavajuće okolnosti, da se radi o relativno starijoj osobi, do sada neosuđivanoj, cijenio na strani optuženog, dok nije cijenio protek vremena veći od 25 godina od učinjenja djela, na koje se ukazuje u žalbi branitelja. Protek vremena sam po sebi ne može se smatrati olakšavajućom okolnosti, pa je u tom dijelu pravilno postupio prvostepeni sud. Kako u pogledu narušenog zdravlja optuženog, koje se u žalbi branitelja ističe kao olakšavajuća okolnost, nije ponuđena potrebna argumentacija, to ovaj sud navedenu okolnost nije ni mogao cijeliti. Ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud uzimajući u obzir i okolnosti koje su pratile izvršenje predmetnog krivičnog djela utvrđenim olakšavajućim okolnostima, dao odgovarajući značaj, koje okolnosti se nisu mogle kvalifikovati kao osobito olakšavajuće okolnosti, koje bi opravdavale izricanje blaže kazne od propisane, kako to neosnovano navodi branitelj optuženog u žalbi.

Međutim, po nalaženju ovog suda, osnovano se žalbom kantonalnog tužitelja ukazuje da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve odlučne činjenice, ali da nije pravilno primjenio odredbu člana 41. preuzetog KZ SFRJ, odnosno da nije pravilno odmjerio visinu kazne,

jer nije uzeo u obzir sve okolnosti koje utiču na visinu izrečene kazne. Pri tome se ukazuje da je sud kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog propustio cijeliti sam način učinjenja krivičnog djela u saizvršilaštvu, koji se ogleda u zadavanju višestrukih udaraca usmrćenom S. J., i to kundakom pištolja, nogama, koje premlaćivanje je po mišljenju vještaka sudske medicine trajalo oko pola sata, a radilo se o najmanje .. udaraca, koje karakteriše upornost i bezobzirnost optuženog. U odnosu na ostale okolnosti koje se navode u žalbi kantonalnog tužitelja u pogledu kršenja normi međunarodnog humanitarnog prava, umišljaja optuženog, ovaj sud ih nije mogao prihvatiti obzirom da se odnose na obilježja predmetnog krivičnog djela, iz kojih razloga se ne mogu dvostruko cijeliti. Radi svega navedenog ovaj sud je, na osnovu člana 329. ZKP FBiH donio presudu kojom je, odbio žalbu branitelja optuženog F. M. kao neosnovanu, a uvažavajući žalbu kantonalnog tužitelja, pobijanu presudu preinačio u odluci o kazni tako što je, optuženog F. M. za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u vezi sa članom 22. istog zakona, te primjenom članova 33., 38. i 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ osudio na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina. Po nalaženju ovog suda, izrečena kazna zatvora u navedenom trajanju odgovara težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivične odgovornosti optuženog, te je potrebna mjera kazne neophodna da se njom izrazi društvena osuda krivičnog djela, koja će uticati na optuženog da ubuduće ne čini krivična djela i njegovo prevaspitanje, kao i vaspitni uticaj na druge da ne čine krivična djela, te da će se sa takvom kaznom zatvora u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja u smislu člana 33. preuzetog KZ SFRJ.

S obzirom na izloženo, ovaj sud je, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu branitelja optuženog F. M. odbio kao neosnovanu, a u smislu člana 329. istog zakona uvažio žalbu kantonalnog tužitelja i prvostepenu presudu preinačio u odluci o kazni, kako je to navedeno u izreci ove presude.

Zapisničar
Amela Kešan,s.r.

Predsjednica vijeća
Vesna Stanković Ćosović,s.r.

